

2
1956

№ 15

ავიხტო. თბილისი. გამოცემის ფული XXXIV ფანი 2 მან.

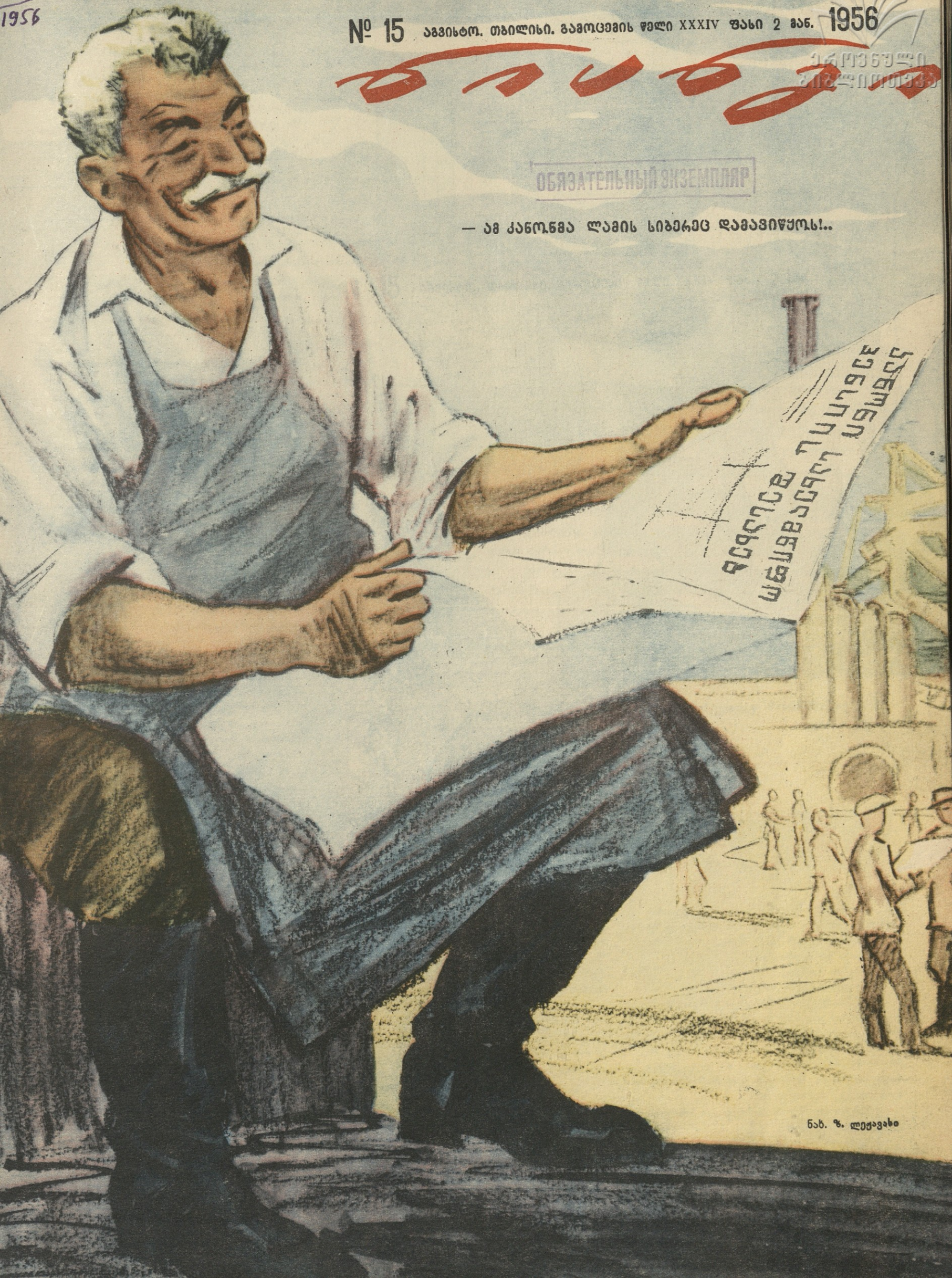
1956

ბუნებ

თბილისის
გამოცემის

ОБЯЗАТЕЛЬНЫЙ ЭКЗЕМПЛЯР

— ამ კანონმა ლამის სიბერემ დაგვიფარა...

ნახ. ზ. ლევაგაძე

— პენსიას უდიდებენ? გადმოვიდეს, ჯანდაბას დედა-შენის თავი..

სველუფონი

— შეიძლება? — მოესმა ცოლთან ტელეფონით საუბარში გართულ პარმენს. მან ალმაცრად შეხედა შემოსულ მდივან ქალს, მერე მიკროფონს ხელი დააფარა და პკითხა:

— რაშია საქმე?

— პაკეტია თქვენს სახელზე.

პარმენმა ჩვეული სიმარჯვით გახსნა კონვერტი, სწრაფად გადაიკითხა და წაკითხული შემოთვებულმა მიკროფონში ჩასძახა:

— თამრიკო! ეს-ეს არის პაკეტი მივიღე, მინისტრი მიზარებს სასწრაფოდ... არ ვიცი... ალბათ რაიმე სიგნალია შესული... სადილად ნუ დამელოდებით...

ხუმრითიღვე წუთის შემდეგ იგი მინისტრის მისალმებელ ოთახში იჯდა.

— გთხოვთ, — უთხრა პარმენს კაბინეტიდან გამოსულმა მდივანმა.

პარმენი წამით შეეყვანდა, ღრმად ჩაისუნთქა პაერი და კაბინეტში შევიდა.

მაკიდასთან ისხდნენ ორნი: მინისტრი და პარმენისთვის უცნობი პირი.

— მობრძანდით, ამხანაგო ყალიჩავა, — ღიმილით წარმოთქვა მინისტრმა, წამოდგა და პარმენს ხელი ჩამოართვა.

თავაზიანი მიღებით გახარებულმა პარმენმა შვეებით ამოისუნთქა და ცნობისმოყვარეობით გადახედა უცნობს.

— იცნობდეთ, — განაგრძო მინისტრმა, — ამხანაგი ნიორაძე, სახელმწიფო საგვგამო კომისიიდან... ახლა კი გთხოვთ დაბრძანდეთ, — დასძინა მან, როცა პარმენი და ნიორაძე ერთმანეთს გაეცნენ.

პარმენი სკამზე დაეშვა და სმუნად გადაიქცა.

— ამხანაგო პარმენ, — დაიწყო მინისტრმა, — ჩვენ გვსურს ვიცოდეთ, როგორ მიმდინარეობს თქვენს ქარხანაში სახელმწიფო გეგმის შესრულების საქმე.

პარმენმა წყნარად ჩაახველა და მორიდებით წარმოთქვა:

— ვმუშაობთ; პატივცემული მინისტრო...

ცოტა შეიცადა და როცა პასუხი ვერ მიიღო — განაგრძო:

— როგორც მოგხსენებთ, გასულ წელს თქვენთვის ცნობილი მთელი რიგი მიზეზების გამო, ვერ უზრუნველვყავით სახელმწიფო გეგმის შესრულება. წელს კი, მოვსპეთ რა ხელისშემშლელი მიზეზები, და დავსახეთ რა მთელი რიგი ღონისძიებანი, ქარხნის მთელმა კოლექტივმა ერთსულოვნად იკისრა...

— ამხანაგო ყალიჩავა, — შეაწყვეტინა პარმენს ნიორაძემ. — როგორია გეგმის პროცენტული შესრულება?

— პროცენტული შესრულება?.. დაახლოებით... ნუ... — შეეყვანდა პარმენი.

— ჩვენ გვინტერესებს ზუსტი ციფრი, — ჩაურთო მინისტრმა.

— ზუსტი ციფრი, — მაშინაღურად გაიმეორა პარმენმა. — «უშმაკმა იცის რამდენია ზუსტი ციფრი, — გაიფიქრა საგონებელში ჩავარდნილმა დირექტორმა. — გავეფრთხილებინე მამაცნობულს და თან წამოვიღებდი მაჩვენებლებს».

— მაპატიეთ პატივცემულო, — უხერხული ღიმილით თქვა მან. — უნდა გამოგიტყდეთ, ზუსტი ციფრი ზეპირად აღარ მახსოვს; რაღაც გულმაგიფიყობა დამჩემდა ამ ბოლო დროს... თუ ნებას მომცემთ, ახლავე დავუკავშირდები ქარხნის საგვგამო განყოფილებას,

— სცადეთ, — მიუგო მინისტრმა და მრავალმნიშვნელოვნად გადახედა ნიორაძეს. პარმენმა ყურმილი აიღო და ქარხნის საგვგამო განყოფილებაში დარეკა. ყურმილში მოკლე სიგნალები გაისმა.

— დაკავებულია, — შეწუხებული ხმით განმარტა პარმენმა. — ერთი წუთით... — და ახლა მთავარი ინჟინრის ნომერი აკრიფა.

ტელეფონი კვლავ დაკავებული აღმოჩნდა.

— «დასწყევლოს ღმერთმა, — გაბრაზებით გაიფიქრა პარმენმა, — რაღა მაინცდამაინც ახლა მოუნდათ ტელეფონებით ლაყბობა?»

— მგონი ხელს გიშლით, — მორიდებით ჩაილაპარაკა მან. — უმოკლესი იქნება სამდივნოდან დავუკავშირდებ ქარხანას.

— არა უშავს, — დაამშვიდა მინისტრმა, — განაგრძეთ.

— როგორც გნებავთ, — წაიბუტბუტა პარმენმა და შეეცადა ტექნიკურ განყოფილებას დაკავშირებოდა, მაგრამ ამაოდ. მერე ბულალტერის ტელეფონის ნომერი აკრიფა... ბოლოს საკომუნდატოშიც დარეკა და, როცა იქიდანაც მოკლე სიგნალები მოესმა, გააფრთხილმა ყურმილი კინაღამ იატაკზე დაანარცხა.

— ამხანაგო პარმენ, როგორც ვხედავ, თქვენ საუკეთესო მახსოვრობა გქონიათ; ზეპირად გახსოვთ ქარხნის ყველა ტელეფონის ნომერი, — ღიმილით შენიშნა მინისტრმა და დახურა ტელეფონის წიგნი, რომელიც პარმენმა მხოლოდ ახლა შეაშინა მის ხელში.

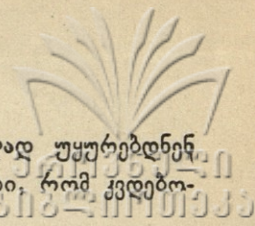
— დაზიანებული ხომ არ არის თქვენი ტელეფონები? — იკითხა ნიორაძემ,

— რასა ბრძანებთ, — მიუგო პარმენმა. — სატელეფონო კავშირი სანიმუშო წესრიგში გვაქვს, მაგრამ, ახლა რატომღაც ყველა ტელეფონი დაკავებულია; შესაძლოა საქმეზე საუბრობენ.

— დიხ საქმეზე, — დაიწყო მინისტრმა, — ჩვენს მუშაკებს დავალებული აქვთ ზოგიერთ მაჩვენებელში საჩქაროდ გაერკვნენ, რაშიც თქვენ ზეპირად ვერ ერკვევით. ტელეფონომანიის შესახებ კი ცალკე ვისაუბროთ...

აქ შეგვეძლო უფრო ვრცლად აგვეწერა, თუ რატომ გამოვიდა დირექტორი მინისტრის კაბინეტიდან ასე გაწიხლებული, მაგრამ რაკი მკითხველმა თვითონაც კარგად წარმოიდგინა, ჩვენ წერტილით დავკმაყოფილდით.

ბარათები ნიანგს

ამხანაგო ნიანგო!

სოფლისთვის ელდენის გაყვანას რა უნდა? ბოდების ჩაყრა, მავთულის გაბმა, ნებართვა, ფული, სურვილი, ხომ? კიდეც ის, უმთავრესი, რასაც „ჭესი“ ეწოდება,—განა ასე არ არის?

„ასეაო“ გვეტყვი, მაგრამ აი, მუხიანში ასე არ გამოვიდა. მუხიანელებმა ნებართვაც მივიღეთ, ფულიც გავიღეთ, ბოდებიც ჩაყარეთ და მავთულებიც... არა, მავთულები მხოლოდ კოლმეურნეობის თავმჯდომარე მეძმარიაშვილმა და ბულალტერმა ფუთურით გაიყვანეს თავიანთ სახლებში.

1952 წლიდან მუხიანელები შევცქერით, როგორ ბღღვრილებს მათ ბინებში ელექტრონი, ჩვენ კი ღამით „ბნელსა ვზით“, ხოლო დღისით ვხედავთ, როგორ ნადგურდება ჩვენს მიერ შეძენილი გაყვანილობა.

აგვისენი, ნიანგო, ხომ არ აჯობებდა მეძმარიაშვილის და ფუთურითის ბინებში ელდენის გამოთიშვა, რომ ის, კუთვნილები-სამებრ, მთელს მუხიანში აინთოს?

მუხიანძე

ძმაო ნიანგო!

ამ ათიოდე წლის წინათ საყულაში ჩამოვივლია. ალბათ ჩვენს სოფელსაც ეწვეოდი. მშვენიერი ახალი შენობა, ჩინებული მაღაზია მივიზიდავდა. ახლა კი... თუ აქეთ აპირებ, აბა, რაღას ნახავ? საყულაში იმხელა ვირთაგვები გაჩნდნენ, რომ იმ მაღაზიის ნამუსრევი-ლა დაგვიტოვეს: მხოლოდ კედლებიღაა დარჩენილი, რადგან ეს შეჩვენებული ქვიტკირი არც იწვის და არც იჭმევა.

ჰო, გახსოვს? მაშინ საყულას გზაც ჰქონდა. იმანაც შენი ჭირი წაიღო. მართალია, იგი ვირთაგვებს არ შეუტამიათ, მაგრამ დრომ მორევად აქცია და ჩვენი სოფსაბჭო და კოლმეურნეობის გამგეობა მას გასართობ ადგილად-ლა სთვლიან: ამას წინათ მასწავლებელ-ჯინტველაშვილის სტუმარს „ზიმი“ ტალახში რომ ჩაეფლო, ცხრა-

ულელა ხარ-კამეჩით მის ამოთრევას ისე მხიარულად უყურებდნენ, ჩვენი სოფსაბჭოს და კოლმეურნეობის მესვეურები, რომ კვლებოდნენ სიცილით.

— საყულაში „ზიმით“ კი არა, მუხლუხიანი ტრაქტორით უნდა მოვიდნენ სტუმრებიო,—ხუმრობდნენ ისინი.

მართალია, ძმაო ნიანგო, თუ საყულაზე ჩამოვლა დააპირო უტრაქტოროდ ნუ გაბედავ.

სხივიშვილი

საყვარელო ნიანგო!

მე და ათასობით ჩემგვარი თბილისელი „კუკიისუნელები“, ვართ, რკინიგზის გადამღებები, აი, „სვანეთის უბანს“ რომ უძახიან. აღმართიც დიდი გვაქვს და მოუწყობელი ქუჩებიც,—მანძილს თვითონაც წარმოიდგენ.

გვიცოცხლოს ტრანსპორტის სამინისტრო—შევიდა ჩვენს მდგომარეობაში, მარჯანიშვილის მოედნიდან—ხრამჭესის ქუჩის ბოლომდე დაგვიწესა ავტობუსი მარშრუტი № 28, ოთხი მანქანა დაგვაქროლებდა ჩვენს აღმართ-დაღმართზე. მართალია „ჯიაობა“ არა გვაკლდა, მაგრამ სამსახურში მაინც არ ვიგვიანებდით!

დაფიქრდა ხსენებულ სამინისტროდან ვინმე გულშემატივარი, სთქვა: მოდი, ოთხ პატარა მანქანას გავაუქმებ და ერთ დიდ კრიალა ავტობუსს დავნიშნავო. დანიშნა კიდეც, მართლაც კრიალა ჩვენი ავტობუსი № 28, მაგრამ ის ერთია და სისწრაფის მხრივ ოთხის მაგივრობას ვერ სწევს. გამოვიდა ისე, რომ უმრავლესობას მოგვესპო ავტობუსით სარგებლობის საშუალება, რადგან საათობით გვიხდება ლოდინი, და უმეტეს შემთხვევაში, იძულებული ვართ ფეხით ვიაროთ.

გვიშველე, საყვარელო ნიანგო, უთხარი,—ნუ გვაწვალებენ, ბარემ მადლს მარილიც მოაყარონ და ერთი მანქანის დამატებით გვიხსნან გასაჭირიდან.

ხვანეთისუნელი

„გულთამყარობაღის“ ორატორი პასუხი
— სად უშვებ ცოლს საზაფხულოთ?
— ცოლი, ზიძიკო, მე წამთარშივე გავუშვი.

ნან. დონისა

საკრედიტო კორპორაციის ქვეყანაა. აქეთ გაიხილეთ, სამკურნალო წყალი ამოკრებულს, იქით — ტუბილი დღეს, ან ზღვა და აქობირი ტუბი ვიდრეც. იმდენი საავარყო აფელია ჩვენში, დღეს და პატარა შუქვლა დასივრის იმდენივე დაწვენილი, მთავრად იანგარად. მაგრამ ამ უწყლბის არ ძივლეს, მთლი წლის განმავლობაში ისინებდეს ის ირანგანაკია, რომელსაც ცვლბობა მოეწყობათ ავარიან თუ კრირიტს, თუქცა ჯობია კორკრეტულად მანგლისზე ვილაპარაკოთ.

მინარე ღამდარი მარანი

მანგლისის კულაში კინოთატრია, სახაზუბლო, ნანდელი მსგავსი. შეშობილია კარვად არის კინოთატრი, შიგ უშიღეთოთ დევიანი შეიარება, მაგრამ მაყურებელს ხუთიოდე სკამი უწყებს მოსახურებას. იბილონი კაც აბრევე იმენს ბილვის და სკამზე თავსდება. დანარჩენები მთზე წამოთრდებილი უუფებენ კინოთელს. ამ გარემოებას ერთი უბრალოდმა გამოიშვია: მსხლი-მარტნი თუ სწორად ჩანს ერთ-ფილის კადრები, წამოწოლები ერთად დამდარი მოძარგ სურათები ხედავს ერთად. კლტსაბლის დირექციამ სკვდა აპარატის დაწვენი, მაგრამ მანინ სკამის აპარატონებსაც წამოწოლ მოუხდო და ამით უთანხმოება გამოიწვია, რადგან კვლეა რილი ნანდელი დაწვენიის მიმხრე. ამა რა უნდა ელაპარაკო ისეთ დამწებებს, რომელიც წოლის ჯღმბის არჩეს.

მანვის ხლი

დაბა მანგლისის ეკრატორებზე ახალი ქვეყნიდან, სადაც ვადამთავლა კორპორაცია სამმართველის კოშკი ავარიკები, ერთი სადგომი ღრმა ხევი ყოფს. ამ ხევი ერთი კთილითსამიბილი ხილი ავებოლი. ხილი და რა ხილი! ორ ჩვეულებრივ რულსზე ოდესაც ფიტრები ყოფილა დაწვრილი, მთელი ს მიწყობილია დასვლენის მზივი ფიტრებზეც კიბით თავდებოდა თურზე. მაგრამ ხაზირის სიცივისაგან შეწყუბებულ, მთლიის მიერ ვაგამამებულ ქურდლის ფიტრები ხელის მისათხილი გამოუყენებით და ახლა, ხილზე რომ გაიარო, საჯავამბო ავადები თუ არა, იანტურტი მაინც უნდა გქონდეს დამაბრებელი.

შუარასხროლო შგამათრებლი

რა გახდა ხილზე რამდენიმე ფიტრის დავარა ამ კინოთატრში სკამების დადგმის ისეთი რა დავი-დარაბა სწირდება? საქმე ისია, რომ მანგლისის საკრედიტო ბონის იოჯიკა-ლურის მზრუნველმა, თბილისის ჯანდაცვის განყოფილების კორპორაცია სამმართველო მიმდინარე წლის ოქტებრალ ხელშეკრულება დალო თბილისის ვარკუნების საერნობრა ვანტროსისან. ამ ხელშეკრულების თანახმად ხსენებულ ვანტროებს საერნობრა სამე-შობები უნდა წყარობებინა, როგორც მანგლისში, აგრეთვე კი-ეკეთი, კოჯორისა და წყნეთშიც. საერნობრა კანტრობამ ამ ხელის ხელშეკრულება დაავალა სამეშობათა მწარმოებელს ვინმე ვასო ხარბაქაძეს.

გახაზრებლი ვასო, აჰილად ახლიათ, პირდაპირ წყნეთსკენ გაჰანდა. აქ რამდენიმე დღეში მიასწორ-მოამსწორა საქმეები და კორპორაცია სამმართველის ფორმა № 2 ზედ უშუბლ შეივარა. ამა, მეტი რა გინდათ, ჩემონტრ დავამაყრე, ფული ჩამოყაყეთო. კორპორაცია სამმართველო, შეამოწმა წყნეთის რეონები. აღ-მონდა, რომ ჩვენს ვასო ხარბაქაძეს, როცა ის წყნეთში საერნობრა-ტრ მიდიოდა, ნაწუხს თურზე, თბილისში დაურკოვბი და ამ „რე-მონტრადან“ საქმათ თანხის დატოვება მოუწოდებინა. „ვერა, პირმე, ამდენ ფულს ავარი მოცემბო“, გამოუტყდენ ვასოს. გაბარზდა ვასო, პირიდან ერთი ცუცხლი შვარა, თავის ვარკონ-ტრებულ ობიექტს კინალამ ხაზირი ვაჟინა. აჯივრა, იბტუნა, დამ-შვიდა და საერნობრა კამპანია შუისიძობის კამპანიადა შეცვალა. მასალა არა შექცს, როცა ვენება, მაშინ შევადგებო, იახის ვასო და დღეში ერთი ფიტრის გადაბრუნებას უნდება. ასე დარჩა ვარკე-მონტრებულ მანგლისის ხილი, კინოთატრის საქმეები და სხვა და სხვა.

მანგლისის „კულა“ ნანდელი ტუბი, ხშირი ფიტრები, აჰი-ლა“ აღბათ თავდაბლობის მიზნით ქდახანა. მანგლისის ტუბი უსწორ ყანახლი აფარებენ თავს. განმობრება ამ ტუბში თბილისის მარკეტის ნაბიბის სურსათვაკრების მენაგერე-წარმომადგენელი და ვასის:

— სლი-კონინი მარკეტში...
 შეიქნება ბაგუბების წრისა. დადგება რიგი მენაგერის წინ და 90 აბაკიანი აპრტრატა“ 2 მანეთი იგიღება. წყრია-თიხვა იცით, ფასი ნაბიბს ზედ აწერია, მენაგერე კი ვასისთან...
 — მაიო, უფროსო, ხაზირი, ძალა დაგებენე თუ გინდა იციდი, არა ვენებას, გაიარე მე რა, გნს ფული არ მოვიყო! ნაბიბის ტურტელ-უთუბზე, ერთზე წამოწოლია მისანობით, მე-ორებზე კი აწერია: „მალა და № 13“...
 ლის სინათლზე, უწინარი ტუბში რომ კაცო ყანახლობის და-იწყებოთ, ვაგებენ იმს—მითრტებულ აქვს სი უთა-პრტებელი, რა სურათია?

დაკლიზიანი ბაგამიღვლი

მანგლისის სოფლებების გემობამ ერთი ფრიად კეთილი საქმე გახვიათა, მომხმარებელთა დახალგაობის მიზნით, ვარკუნო-ღებულ ახალი ქვეყანაში“ მუხობა ვალო. ამ მალბის ვარკუნო-ღელი დაინიშნულია ერთი ზუკვი დარბინიანი ახალგაზრდა. მიო-ტრის ეს ახალგაზრდა დილით პატა, ვაგიდის, ერთხელ ვაგობილ-დავს, დაკეტვის მალბისა და წავა. მიხედავთ მალბისაში, დაკეტე-ლია, მიხედავთ მეთრზე, კლტე აფდეს, მიხედავთ მესამელ, დია არ არის, მიხედავთ მეთრზე და... ოდეს დაკეტულია.

— სად იყავი გუნენ მთელ დღეს მიმით? — ეკითხებან მეთრე დილის პურის საყდავად მისულ მომხმარებლებს.
 — ბარგში, ფულს ვაგებოდი, — ვაგასებუბენ ერთ დღეს, — ტრია წყავლ ჩასამარებულად—გატყობენ მეთრე დღეს. სურსათიც ხომ წყავი, მაკრი და მისათელ არ არის, რომ მოვაგარკეთათვის მისი მიწოვება ბუნების მიერადნო?

810

საცვლელი თბილისის ქუჩებში

სად ვიღვინის თბილისის ვარი დღეს? სან ვარგოსის, სან შეფაროსის თავი მენებრევი მეს? ასეთი თიხვა დაგაბება მთელი იმას, ურც თბილისის ახალსებს არ ყოფილა.
 როგორ თუ სივე გნს თბილისის არ არის სტელების სახელობის ცენტრისა და დასვენების პარკი — ფურცელის პარკი? ვანა თბილისი არა ვაგვის კუბებშირის ხეგანა, ლისის ტბა, თბილისის ზედა და სხვა მანგალი...
 გენებოთ, შეშობილი ფურცელის პარკში, რა სურათია...
 მთელი ფურცელის ცენტრის ლამაზია: ორის მატრები ვაგებუბენ ხაღეს, წარტეცი სახანაბაც, რომელიც თქვენს წინ იდებია, ვან-კლავები მთელიც რა, რომელიც, პიტრის სორ-კეები რომ ვიყავა, ფილისაბის დახალგაობა, გრილი ნიკოცი, ფრანგული და ქალაქი პარკი, მითიც, ერთი სიტყვით, მწვერბლი ვაგებუბენ ღრმის პარკში.
 — აი, ახლა კი ვილაპარაკოთ იმაზე, რა რომ ჩვენთვის არ მოუთა თბილისის კულბის სახეს. (ტუნებ რომ ცალმუხობია არ დაწვენილი, ჩვენ ახლვე ვილაპარაკოთ სტელების სახელობის ცენტრისა და დასვენების პარკი ახლადან დასვენების შამპანოვდელ არ ჩამოტრება, იგი თბილისის მწვერბლი ხელითა ვაგებუბენ.)

მანგალი რა არის საჭირო ამასთან, რომ თბი-ლისული მოსახლე მოხდეს მისი იტორიანი, ვეგე-დელი გზითი არ ცულო ამ საცულე ქმითი ამ საქ-მით. შეცუქეთო სადღეს ტუბს, ბაქსი, და თქვენს ჯანში ავიმინება პაპირისის მარგები.
 — იე, ოჯიკიტრ, რა არის ეს! —
 კოლიანტი იღებს თქვენი ჯამიდან პაპირისის ნაწვევის, ათავლებს.
 — ეს ცალკე პაპირისის ნაწვევი,— ამბობს ის ავტორიტეტულად.
 — ამ სიტყვის თქმა ვერ აწერებს. უყურად ისევე ბაქსი, და ჯარში ახლა უფრო გჭირვი საგანი ჩამოტრებას მანგე მოხებებან, რომ ამასთანავე მსგავსი ტრანსპარანტი.

მერე სადა ტრანსპარანტი...
 — ამ ორიოდენი წლის წინათ, როცა თბილისის დახალგაობით ომანი ათასი მტკობრები იყო, და ახლაც როცა დახალგაობის ნახევარ მილიონზე მერე მტკობრები, ფურცელის რევი და ჩამო-ტრის იმე ვაგებია.

ასობების კულბის ცენტრიდან ფურცელის პარკი აწერის მანგალი, ამ გრზე ვაგებუბენ მისი მიხილი დაწვენილი. ასე რომ ვარკუნობის მისი იმე ვაგებინა, ფურცელის პარკისადაც სხვა

სატრანსპარტო სახეობა არ არსებობს. დასვენების დღეს მთელი მანგე ნენების (და მენ-ტრის ტრანსპარტის) ოსაგებულს ამ ერთად-განამებები დასვენებლები დადგელი ვარკუნობით და ბოლიბის საცულე გულით მიხედავენ. ნაინობ ად-გულს ვაგებუბენ...
 — მანგალი ის, ვინც ვარკუნობს აქ ამო-სვლი და ვანა-ვარკუნობის მისეღს ვიღებენ ამის მწვერბლზე, მერე აღარ იმერება აქ დასვენებას, ველისკეთილი და ველაბილად წყნე პარკის დირექტორია ის. მუხობა.

ფურცელის პარკის დასვენების მსურველი ბეგია. ვანა-ვარკუნობის, რომ ტრანსპარტის ვან-ტრის პარკში საათში ათავს 500 დასვენებელი. ამის მწვერბლზე, როცა ფურცელის 17 ათასი დასვენებელი ესტუმრება ხოლმე, ამათ ვადაცვანას ის რომ ვაგებენ მოხდეს 34 საათი.
 ასე რომ მანათ სახეობის დასვენებულად ვან-ვაგებუბელი ადამიანი წინ დასვენებულ ომანი-ბათ დღელი, რომ არ არსებობენ-კვლე ერთი საცულეობი სახეობათა, მიწურულობა გნა, რომ-ლიც ბოჯერი საცულეობის თბილისელიც.
 — თქვენ ხედავთ მწვერბის, რომელიც ამაყად დასაცურის თბილისის, ომ კახისა ამ მწვერბი მისაყებულ მარკული ლისის იტორიანი, ვეგე-დელი გზითი არ ცულო ამ საცულე ქმითი ამ საქ-მით. შეცუქეთო სადღეს ტუბს, ბაქსი, და თქვენს ჯანში ავიმინება პაპირისის მარგები.
 — იე, ოჯიკიტრ, რა არის ეს! —
 კოლიანტი იღებს თქვენი ჯამიდან პაპირისის ნაწვევის, ათავლებს.
 — ეს ცალკე პაპირისის ნაწვევი,— ამბობს ის ავტორიტეტულად.
 — ამ სიტყვის თქმა ვერ აწერებს. უყურად ისევე ბაქსი, და ჯარში ახლა უფრო გჭირვი საგანი ჩამოტრებას მანგე მოხებებან, რომ ამასთანავე მსგავსი ტრანსპარანტი.

მერე სადა ტრანსპარანტი...
 — ამ ორიოდენი წლის წინათ, როცა თბილისის დახალგაობით ომანი ათასი მტკობრები იყო, და ახლაც როცა დახალგაობის ნახევარ მილიონზე მერე მტკობრები, ფურცელის რევი და ჩამო-ტრის იმე ვაგებია.

ასობების კულბის ცენტრიდან ფურცელის პარკი აწერის მანგალი, ამ გრზე ვაგებუბენ მისი მიხილი დაწვენილი. ასე რომ ვარკუნობის მისი იმე ვაგებინა, ფურცელის პარკისადაც სხვა

სატრანსპარტო სახეობა არ არსებობს. დასვენების დღეს მთელი მანგე ნენების (და მენ-ტრის ტრანსპარტის) ოსაგებულს ამ ერთად-განამებები დასვენებლები დადგელი ვარკუნობით და ბოლიბის საცულე გულით მიხედავენ. ნაინობ ად-გულს ვაგებუბენ...
 — მანგალი ის, ვინც ვარკუნობს აქ ამო-სვლი და ვანა-ვარკუნობის მისეღს ვიღებენ ამის მწვერბლზე, მერე აღარ იმერება აქ დასვენებას, ველისკეთილი და ველაბილად წყნე პარკის დირექტორია ის. მუხობა.

ფურცელის პარკის დასვენების მსურველი ბეგია. ვანა-ვარკუნობის, რომ ტრანსპარტის ვან-ტრის პარკში საათში ათავს 500 დასვენებელი. ამის მწვერბლზე, როცა ფურცელის 17 ათასი დასვენებელი ესტუმრება ხოლმე, ამათ ვადაცვანას ის რომ ვაგებენ მოხდეს 34 საათი.
 ასე რომ მანათ სახეობის დასვენებულად ვან-ვაგებუბელი ადამიანი წინ დასვენებულ ომანი-ბათ დღელი, რომ არ არსებობენ-კვლე ერთი საცულეობი სახეობათა, მიწურულობა გნა, რომ-ლიც ბოჯერი საცულეობის თბილისელიც.
 — თქვენ ხედავთ მწვერბის, რომელიც ამაყად დასაცურის თბილისის, ომ კახისა ამ მწვერბი მისაყებულ მარკული ლისის იტორიანი, ვეგე-დელი გზითი არ ცულო ამ საცულე ქმითი ამ საქ-მით. შეცუქეთო სადღეს ტუბს, ბაქსი, და თქვენს ჯანში ავიმინება პაპირისის მარგები.
 — იე, ოჯიკიტრ, რა არის ეს! —
 კოლიანტი იღებს თქვენი ჯამიდან პაპირისის ნაწვევის, ათავლებს.
 — ეს ცალკე პაპირისის ნაწვევი,— ამბობს ის ავტორიტეტულად.
 — ამ სიტყვის თქმა ვერ აწერებს. უყურად ისევე ბაქსი, და ჯარში ახლა უფრო გჭირვი საგანი ჩამოტრებას მანგე მოხებებან, რომ ამასთანავე მსგავსი ტრანსპარანტი.

მერე სადა ტრანსპარანტი...
 — ამ ორიოდენი წლის წინათ, როცა თბილისის დახალგაობით ომანი ათასი მტკობრები იყო, და ახლაც როცა დახალგაობის ნახევარ მილიონზე მერე მტკობრები, ფურცელის რევი და ჩამო-ტრის იმე ვაგებია.

ასობების კულბის ცენტრიდან ფურცელის პარკი აწერის მანგალი, ამ გრზე ვაგებუბენ მისი მიხილი დაწვენილი. ასე რომ ვარკუნობის მისი იმე ვაგებინა, ფურცელის პარკისადაც სხვა

სატრანსპარტო სახეობა არ არსებობს. დასვენების დღეს მთელი მანგე ნენების (და მენ-ტრის ტრანსპარტის) ოსაგებულს ამ ერთად-განამებები დასვენებლები დადგელი ვარკუნობით და ბოლიბის საცულე გულით მიხედავენ. ნაინობ ად-გულს ვაგებუბენ...
 — მანგალი ის, ვინც ვარკუნობს აქ ამო-სვლი და ვანა-ვარკუნობის მისეღს ვიღებენ ამის მწვერბლზე, მერე აღარ იმერება აქ დასვენებას, ველისკეთილი და ველაბილად წყნე პარკის დირექტორია ის. მუხობა.

ფურცელის პარკის დასვენების მსურველი ბეგია. ვანა-ვარკუნობის, რომ ტრანსპარტის ვან-ტრის პარკში საათში ათავს 500 დასვენებელი. ამის მწვერბლზე, როცა ფურცელის 17 ათასი დასვენებელი ესტუმრება ხოლმე, ამათ ვადაცვანას ის რომ ვაგებენ მოხდეს 34 საათი.
 ასე რომ მანათ სახეობის დასვენებულად ვან-ვაგებუბელი ადამიანი წინ დასვენებულ ომანი-ბათ დღელი, რომ არ არსებობენ-კვლე ერთი საცულეობი სახეობათა, მიწურულობა გნა, რომ-ლიც ბოჯერი საცულეობის თბილისელიც.
 — თქვენ ხედავთ მწვერბის, რომელიც ამაყად დასაცურის თბილისის, ომ კახისა ამ მწვერბი მისაყებულ მარკული ლისის იტორიანი, ვეგე-დელი გზითი არ ცულო ამ საცულე ქმითი ამ საქ-მით. შეცუქეთო სადღეს ტუბს, ბაქსი, და თქვენს ჯანში ავიმინება პაპირისის მარგები.
 — იე, ოჯიკიტრ, რა არის ეს! —
 კოლიანტი იღებს თქვენი ჯამიდან პაპირისის ნაწვევის, ათავლებს.
 — ეს ცალკე პაპირისის ნაწვევი,— ამბობს ის ავტორიტეტულად.
 — ამ სიტყვის თქმა ვერ აწერებს. უყურად ისევე ბაქსი, და ჯარში ახლა უფრო გჭირვი საგანი ჩამოტრებას მანგე მოხებებან, რომ ამასთანავე მსგავსი ტრანსპარანტი.

მერე სადა ტრანსპარანტი...
 — ამ ორიოდენი წლის წინათ, როცა თბილისის დახალგაობით ომანი ათასი მტკობრები იყო, და ახლაც როცა დახალგაობის ნახევარ მილიონზე მერე მტკობრები, ფურცელის რევი და ჩამო-ტრის იმე ვაგებია.

ასობების კულბის ცენტრიდან ფურცელის პარკი აწერის მანგალი, ამ გრზე ვაგებუბენ მისი მიხილი დაწვენილი. ასე რომ ვარკუნობის მისი იმე ვაგებინა, ფურცელის პარკისადაც სხვა

სატრანსპარტო სახეობა არ არსებობს. დასვენების დღეს მთელი მანგე ნენების (და მენ-ტრის ტრანსპარტის) ოსაგებულს ამ ერთად-განამებები დასვენებლები დადგელი ვარკუნობით და ბოლიბის საცულე გულით მიხედავენ. ნაინობ ად-გულს ვაგებუბენ...
 — მანგალი ის, ვინც ვარკუნობს აქ ამო-სვლი და ვანა-ვარკუნობის მისეღს ვიღებენ ამის მწვერბლზე, მერე აღარ იმერება აქ დასვენებას, ველისკეთილი და ველაბილად წყნე პარკის დირექტორია ის. მუხობა.

ფურცელის პარკის დასვენების მსურველი ბეგია. ვანა-ვარკუნობის, რომ ტრანსპარტის ვან-ტრის პარკში საათში ათავს 500 დასვენებელი. ამის მწვერბლზე, როცა ფურცელის 17 ათასი დასვენებელი ესტუმრება ხოლმე, ამათ ვადაცვანას ის რომ ვაგებენ მოხდეს 34 საათი.
 ასე რომ მანათ სახეობის დასვენებულად ვან-ვაგებუბელი ადამიანი წინ დასვენებულ ომანი-ბათ დღელი, რომ არ არსებობენ-კვლე ერთი საცულეობი სახეობათა, მიწურულობა გნა, რომ-ლიც ბოჯერი საცულეობის თბილისელიც.
 — თქვენ ხედავთ მწვერბის, რომელიც ამაყად დასაცურის თბილისის, ომ კახისა ამ მწვერბი მისაყებულ მარკული ლისის იტორიანი, ვეგე-დელი გზითი არ ცულო ამ საცულე ქმითი ამ საქ-მით. შეცუქეთო სადღეს ტუბს, ბაქსი, და თქვენს ჯანში ავიმინება პაპირისის მარგები.
 — იე, ოჯიკიტრ, რა არის ეს! —
 კოლიანტი იღებს თქვენი ჯამიდან პაპირისის ნაწვევის, ათავლებს.
 — ეს ცალკე პაპირისის ნაწვევი,— ამბობს ის ავტორიტეტულად.
 — ამ სიტყვის თქმა ვერ აწერებს. უყურად ისევე ბაქსი, და ჯარში ახლა უფრო გჭირვი საგანი ჩამოტრებას მანგე მოხებებან, რომ ამასთანავე მსგავსი ტრანსპარანტი.

მერე სადა ტრანსპარანტი...
 — ამ ორიოდენი წლის წინათ, როცა თბილისის დახალგაობით ომანი ათასი მტკობრები იყო, და ახლაც როცა დახალგაობის ნახევარ მილიონზე მერე მტკობრები, ფურცელის რევი და ჩამო-ტრის იმე ვაგებია.

ასობების კულბის ცენტრიდან ფურცელის პარკი აწერის მანგალი, ამ გრზე ვაგებუბენ მისი მიხილი დაწვენილი. ასე რომ ვარკუნობის მისი იმე ვაგებინა, ფურცელის პარკისადაც სხვა

საგარდელის კუბი

I.

ახლა შუალამა,
მინც ღვივის ღუმელი,
ძილმა მეგობარივით
უდროო დროს დამტოვა.
დიდუბეში დამდგარა
უჩვეულო დუმილი
და—საიდან სადაო—
შენზე ვფიქრობ რატომღაც.

გახსოვს ჩვენი შეხვედრა?
..ჩუმად, როგორც ჩრდილები,
მიპყვებოდნენ გამვლელებს
ჩემი ცეცხლის თვალები,—
მიდიოდნენ თბილისის
ტურფა ქალიშვილები,
მიდიოდნენ თბილისის
სანაქებო ქალები.

და ჩემს თვალწინ ფეთქავდა
მხოლოდ ქალთა მორევი,
და მხიბლავდნენ მე მხოლოდ
სადედოფლო ფარჩები...
არა, იქნებ ერივნენ
მათი სულისწორებიც,
მე კი ველარ ვხედავდი,
მე კი ველარ გამჩნევდი.

მიწურული ზაფხული
ბოზოქრობდა რუსთველზე
და შიშველი მშვენების
საამური სურნელი.
ჩემს თავს ვუთხარ:—ძმობილო,
აქ სიამეს ნუ ეძებ,
უფრო ტკივილს იპოვნი,
სიხარულის მსურველი!

II.

შევეჩხეთ ერთმანეთს
და სალამი მიძღვენი
რალაც დარბაისლური,
რალაც ცივი ამავე დროს,
კი არ შემომჩნევია,
უნებურად ვიგრძენი,
შენი წვრილი წარბები
რომ შეიკრნენ საავდროდ.

ვცდები: არა გწყენია,
თითქოს, ჩემი დანახვა,
მაგრამ თავის დაჭერა
შენ საჭიროდ ჩასთვალე.
ჩაახველე, გამვლელებს
გადახვედე ამაყად
და ხელებში ჩაბღუჯე
იისფერი სათვალე.

ჩვენმა სჯამ და ბაასმა
სამი წუთი იკმარა,
ერთურთს დავემშვიდობეთ
ისევ თავაზიანად.
როცა დამემშვიდობე,
გამიღიმე იმგვარად,
თითქოს დააჯილდოვე
უბედური—სეიანმა...

III.

გახსოვს, იმ დღეს რუსთველზე
რბილად მისაყვედურე,
რატომ დაგავიწყდიო,
რატომ არ მიხსენებო?
საფუძველი არა გაქვს,
სულ ტყუილად მემდური,—
განა დამავიწყდები,
შენ რომ კიდევ გენებოს.

რაკი ერთხელ გაცნობის
მქონდა ბედნიერება,
შემდეგ ასე ადვილად
როგორ დაგივიწყებდი!
აუგს ველარ შევკადრებ
მე ჩემს მეხსიერებას,—
მახსოვს შენი ცხოვრების
ის დღეები, ის წლები...

ბედს უთხარი მადლობა,
გაგიღიმა ტილმა,
შეგამჩნიეს თავიდან
თავდახრილი მორჩილი.
განა კაცი იყავი,
შენ იყავი ბზრიალა,
მაგრამ გაჩუმებული,
როგორც უნამოჭრილი.

ცოტა ფრთხილი იყავი,
უფრო მეტად მშიშარა,
არც არაფერს ამბობდი,
არც არაფერს ნატრობდი.
თავს აქნევდი და სდუმდი,
ამ დუმილმა გიშველა,
ტალღას მალლა მოექცე,
როგორც ფიჭვის ნაფოტი...

IV.

დღეს მთელ სამინისტროში
ხარ საკმაოდ ცნობილი,
ყველა დიდკაცს გეძახის
და მეც ასე გიწოდებ.
და რომ ასე გიწოდებ
მეგობარი ყოფილი,
მოდის ნუ გეწყინება,
არ გაჯავრდე, იცოდე.

მუშაობა?—დრო სად გაქვს
ამისათვის იზრუნო,
შენ გუშავად უდგებარ
საპატიო საგარდელს.

სავარძელზე ლოცულობ
სავარძლის მზეს ფიცულობ,
შიში მისი დაკარგვის
მოსვენებას არ გაძლევს.

ყური გაგიფართოვდა,
ვით ფოთოლი ლეღვისა,
შენი ერთგულ კაცების
გულმოდგინე მოსმენით...
მოწმენი ვართ შენ მალლა
ასვლა როგორ გელირსა,
თქვენნი განუყრელობის
ჩვენ ვართ კიდევ მოწმენი.

მაგრამ თუ კი დაგჭირდა
ძმათა შენთა გაწირვა,
ყველა გაირიყება,
უჭკუო და ჭკვიანი,
ზადეს მეგობრობისას
დაფლეთ ნაწილ-ნაწილად,
ოლონდ სკამმა შენს ფეხქვეშ
არ დაიწყოს ჭრიალი...

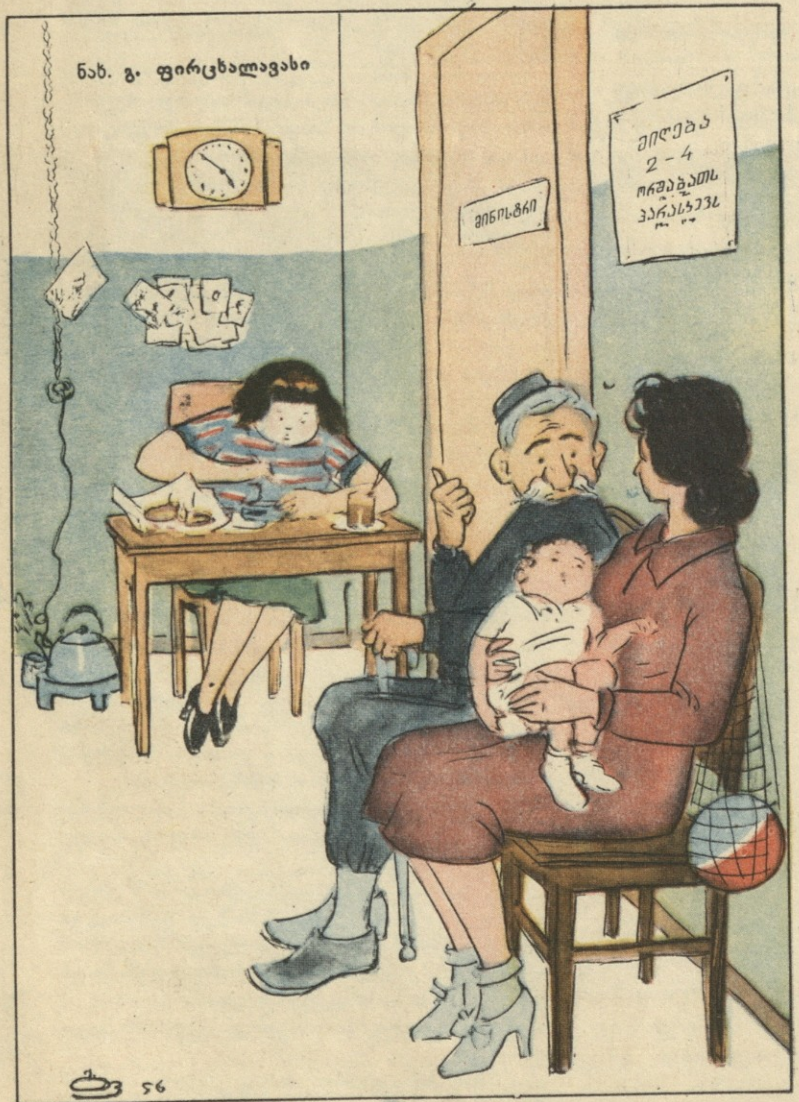
V.

ახლა შუალამა,
მინც ღვივის ღუმელი,
ძილმა მეგობარივით
უდროო დროს დამტოვა.
ახლა დედა-ქალაქში
არის თბილი დუმილი
და... უთუოდ კოჯრისკენ
მისრიალებ მარტოკა.

იქ მიგელის მეუღლე
და მამული—ბაღნარი,
ან თბილისში რა გინდა,
ამგვარ ამო ამინდში!
შენი დარდი ეს არის,
სავარძელი მალალი
«ზიმში» რომ ვერ ეტევა
და... ვერ მიგაქვს ღამით შინ.

სუნთქავ კოჯრის ჰაერით
და თრთი თრითინასავით:
«ახლა, ნეტავ, რას ფიქრობ
ჩემზე, ჩემო მინისტრო?
იქნებ ხვალვე ჩამიქრო:
კარიერის ვარსკვლავი...»
ასე მწარე ფიქრებში
და ღელვაში მიდის დრო.

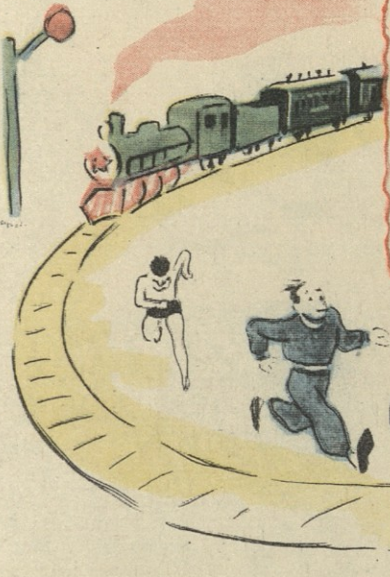
მიჰქრის შენი მანქანაც
და გემივით ირწევა,
მძლოლი საჭეს აბრუნებს
ჯანიერ და მკვირვ ხელით...
შენისთანა ძმობილი
რომ არ დამავიწყდება,
მოწმე არის მალლა ცა,
დაბლა—ჩემი მკითხველი!..

ნახ. გ. ფირცხალავასი
— რა პურძვირი ყოფილა ეს ქალიშვილი, ჩვენს თვალ-
წინ ისაუზმა, ახლა სადილობს და ცალიუბითაც კი არ მი-
გვიპატიუა.

მატარებელი

მიწის მოსაოვი სახან

კურადღება ჩვენი მიკროფონი დგას თბილისის სადგურის ბაქანზე. აქედან რამდენიმე წუთის შემდეგ სტარტს აიღებს მოსკოვისაკენ მიმავალი მატარებელი, რომელსაც თან გასყვებიან საბჭოთა კავშირის საღებო სპარტაკიადამე მიმავალი საქართველოს სპორტული დელეგაციის წარმომადგენლები. აი პირველი კლასის ვაგონებს ეპატრონებიან კლასიკური ტილოების და კალათბურთის ოსტატები. მეორე კლასის ვაგონით კმყოფილებიან ფეხბურთელები, ტანმოვარულები, მძლეოსნები, ძალოსნები და სხვ. თავისუფალ ტილოების ოსტატები თავისუფლად გადადიან ვაგონიდან ვაგონში. ჩვენს სპორტულ დელეგაციას უახლოვდება სადგურის დელეგირი და თავის კოლეგას წარმატებას ესურვებს! და აფრთხილებს, რომ მატარებლის გასვლას აკლია ორი წუთი, ზუსტად ორი წუთი. ანგარიში კი ჯერჯერობით... ზოდიში...

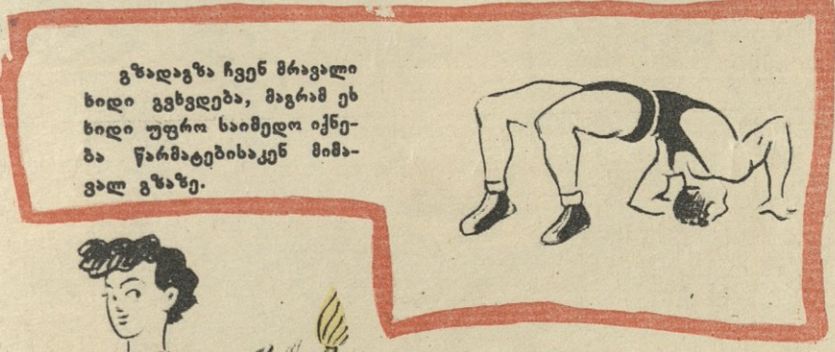
მატარებლის გასვლას აკლია ორი წუთი, ესარგებლობთ შემთხვევით და უკანასკნელ დარჩევებს ვაჟლვე ჩვენს სპორტსმენებს.

227
25/111 56

მოცურავეებო და წყალში მბტომელებო, ნუ გაიგრილებთ გულს მხგავნად აქ ნაჩვენები სპორტსმენების! გახსოვდეთ, რომ ახეთი „მერცხალი“ გაზაფხულს ვერ მოიყვანს ჩვენი დელეგაციისათვის!

დელეგაციის ხელმძღვანელობა და ჩვენი რედკოლეგია დაბეჯითებით სთხოვენ სპორტსმენებს არ ჩამორჩნენ მატარებელს, ეს მეტად არახასურველია, ხოლო თუ მატარებელი ჩამორჩება ჩვენ მორბენალებს ეს უფრო მოხატმენი იქნება.

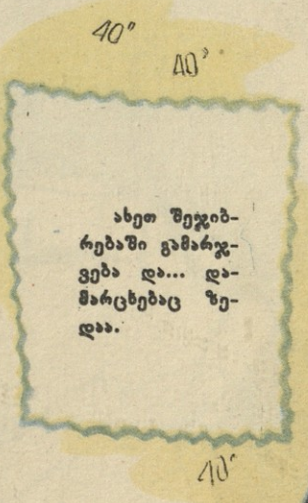
გზადაგზა ჩვენ მრავალი ხიდი გვხვდება, მაგრამ ეს ხიდი უფრო საიმედო იქნება წარმატებისაკენ მიმავალ გზაზე.

ჩვენ საწინააღმდეგო არავერი გვაქვს ამგვარი „მორწმუნეებისა“ და „ჯვრებისა“.

ჩვენი პატივცემული კალათბურთელი ქალების საყურადღუნოდ! დედაქალაქში კალათები უნდა გაავსოთ არა კალის გულის გახსნარელი ხაგნებით, არამედ ბურთებით!

ახეთ შეჯიბრებაში გამარჯვება და... და მარცხებაც შედაა.

ეს არის კელის ბაზითი, როგორც ჩვენი რისპუბლიკის სპორტულმა დელეგაციამ შეაღებინა მატარებელში.

— მართალია დანაკარგებში მქონდა ჩავარდნები, სამაგიეროდ მეფრინველეობაში
დიდ წარმატებას მივაღწიე.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

